

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

PETRIKA IONESCO

**CÂNTECUL
LEBEDEI MECANICE**

Traducere din limba franceză
OANA CĂTĂLINA POPESCU

convalescență, el mi-a dictat aceste rânduri, cuvânt cu cuvânt, chiar înainte de a muri și mi-a arătat tatuajul său, atât de ciudat.

A trecut de atunci exact un an. În această dimineață, a avut loc o mare lovitură de teatru. Am primit un pachet din partea lui, trimis, presupun, cu mult înainte, printr-un apropiat. Spre surprinderea mea, în pachet am descoperit splendidul pumnal, cu trei sori. Dar surprinderea a fost totală când, luându-l în mână, o energie extraordinară s-a revărsat peste mine. Și era atât de intensă, încât eram gata să explodez! Apoi, lucru și mai îngrozitor!, de ieri mama mea a început să cânte aria Păpușii, cu voce plină, în miezul nopții, sculându-i pe toți locatarii din imobil.

A început să-mi fie cu adevărat frică! O frică asiduă, care crește mereu în mine, prinde rădăcini, mai ales din această dimineață, de acum o oră, când, în timp ce mă bărbieream, am zărit în oglindă, pe brațul meu stâng, schița tatuajului, cel al lui Oscar. Era același cu al lui Efnu, uitasem!

Apoi, acum câteva clipe, chiar înainte de a termina rândurile astea, pereții apartamentului meu au dispărut, și eu m-am trezit într-un birou suspendat deasupra Parisului, birou prin ferestrele căruia am văzut Sena aruncând – printre niște nori gri și negri – torente de lavă în fierbere, din care se ridicau niște lebede maies-tuoase și imense, plecând în lungile lor migrații. Cântecele lor era copleșitor!

Pe biroul cel mare a sunat telefonul.

– E pentru dumneata, a zis Trimisul Invizibil, este Oscar.

Paris, 13 februarie 2018

SUMAR

PARTEA ÎNTÂI

1. Vineri, 13 octombrie 2068.	11
2. Întoarcerea acasă.	18
3. Doliul	25
4. Mutarea	28
5. Vizită la laboratorul de la Râșnov	33
6. Adolescența.	41
7. <i>Hamlet</i>	49
8. Răpirea	56
9. Deborah.	58
10. Apelul lui Maximilian	68
11. Adriana la Ministerul de Interne	72
12. Temnița	76
13. Mausoleul familiei	82
14. Mike	85
15. Dan + Dan bis. Banca	88
16. Răpirea Adrianei	97
17. Kilometrul 100	99
18. Infernul lui Ran. Revolta	102
19. Hotelul Intercontinental.	108
20. Zagreb. Spitalul. Dan devine Oscar.	118

PARTEA A DOUA

1. Paris. Pont Neuf	129
2. Sarah, miracolul	133
3. Reîntâlnirea cu Mișa. Doamna Popa	139
4. Marlene. Moartea doamnei Popa	156
5. Opera Mare din Geneva	170
6. La Muzeul Operei din Paris. Răpirea lui Thomas Klein Barberini	175
7. Nava către Constelația Lebăda. Rubini	190
8. Americancele la Paris. <i>Robert Diavolul</i>	202
9. Carine	219
10. <i>Povestirile lui Hoffman</i> . Opera din San Francisco.	223
11. D.J.I.B.O.U.T.I Cetatea-laborator. Brown	229
12. Maximilian la Brown	241
13. Oscar/Brown/Maximilian/Adriana	248
14. Plecarea precipitată din San Francisco	255

PARTEA A TREIA

1. Viața în strada Passy	261
2. Fuga lui Tzaka	270
3. Cafeneaua din Piața Auteuil. Biroul Invizibililor	277
4. Biblioteca lui Wagneri	283
5. Întoarcerea în strada Passy	291
6. Vecinii. Fuga Carinei. Rossignol	301
7. Plecarea	315
8. Piratul	319
9. Cubul Hackerilor	327
10. La Demidaria	340
11. Dezastrul	351

12. Prin fereastră. Orgia	356
13. Fugarii	367
14. Din nou la țigani, cu ministrul de Interne	373
15. Milica	380
16. Păianjenul din tavan. Piața Romană	387
17. Fundația Darwin. Fundația Dante	391
18. Navele lui Brown și Touch	400
19. Kembrio	404
20. Regina Păpușilor. Efnu	407
21. Ghidul și Rezonatorul	415
22. Marea Subterană a Parisului	421
23. Moartea lui Maximilian?	427
24. Renașterea Annei	435
25. Show-ul	441

PARTEA A PATRA

1. Aterizare la Longchamp	447
2. Substanța agățătoare	452
3. Mergând spre Saturn	455
4. Răzbunarea lui Geon Krapent, Magnificul	458
5. Pe drum	463
6. Esk Gugamosh	466
7. Ran	473
8. Înaltul Consiliu de Securitate	476
9. Saturn. Constelația Lebăda	481
10. Strămoșii	492
11. <i>Daneb TV</i>	501
12. MK21PE	505
13. Mefion	508

14. Anul 56245162	511
15. Confruntarea. Apogeul lui Oscar.	516
16. Convalescența	532
17. 13 octombrie 56245164	538
18. Spitalul	550
Epilog.	555

- 1 -

Vineri, 13 octombrie 2068

La ora șapte și douăzeci și trei de minute fix, în ziua de vineri, 13 octombrie, a anului 2068, într-o dimineață rece, în care cădea bruma, uzina de electricitate din București-Nord a sărit în aer. Mai întâi s-a prăbușit fațada, apoi tavanul halei turbinelor. În scurt timp, întreaga clădire s-a aprins ca o torță.

La zece kilometri distanță, în același moment, ușile giganticului ascensor nou-nouț, rezervat transportului personalului spitalicesc sau aparatelor medicale mobile care deserveau aripa D a celei mai luxoase maternități din oraș, s-au închis. Ascensorul a început să urce către sala de operații, aflată la etajul doi. Înăuntru, lungită pe un pat cu roți înalte, cu frânele fixate strâns, Anna Pau Hoffman, care încă nu era mama eroului nostru, gema, transpirând cu picături mari.

Strângându-și cu putere în brațe perna care-i purta noroc, ea se pregătea să treacă eroic, pentru prima oară, acest hop atât de înfricoșător, dar atât de plin de magie, pentru care se pregătise de mult timp – nașterea fiului ei Dan.

Anna nu era o femeie obișnuită. Dorința ei, mult timp neînțeleasă, era să nască pe cale naturală și, pentru asta, ea trebuia să-și folosească, precum strămoșele sale, propriul pântec. Atitudinea sa era total opusă curentului oficial, care dorea să „protejeze” femeile, oferindu-le un „pântec” artificial, într-o instituție specializată.

La ora șapte douăzeci și trei de minute și treizeci și două de secunde, în abdomenul Annei, Dan – viitorul nostru erou – se bucura anticipat de iminenta sa transformare în humanoid. Era așezat impecabil, în poziție frontală, pe deplin pregătit pentru marile salt și, prin asta, pregătit inclusiv să ștergă pe vecie din memoria sa starea de batracian. Peste puțin timp, în conformitate cu legile anatomice în vigoare, avea să fie propulsat afară din acest lichid vâcos – în care nu mai putea trăi, saturat fiind de propriile toxine – către aerul purificator. Atunci va fi liber să strige mai tare ca toți ceilalți, trăgând, în același timp, de jur împrejurul lui, lovături viguroase din picioare. Dar, deocamdată, acel moment încă nu venise. Apărat cu blândețe de rotunjimile divine ale celei care-l procrease, nu mai rămânea decât să-i mulțumească Cerului că alesese pentru el o mamă atât de conservatoare și de atipică, dar al cărei pântec era atât de primitiv. Visa mai cu seamă la viitorul atât de apropiat în care va sta, tolănit regește, de data asta deasupra acestui pântec matern, molfăind cu gingășie, unul după celălalt, cele două sfârcuri atât de dulci și generoase și aproape că simțea în gură gustul laptelui. Cum nu se poate mai încrezător în viitorul său iminent, el nu avea nicio idee despre ce pune la cale Mama Natură, acest șarpe cu clopoței, de nestăpănit, cu limba despăcată, care se hrănea cu perversiuni, condamnând sufletele inocente, și care se hotărâse să-i schimbe cu cruzime ursita.

La ora șapte și douăzeci și patru de minute, o nouă deflagrație a aruncat pe orbită cele trei cisterne uriașe care alimentau centrala electrică. O ploaie de rămășițe incandescente căzu pretutindeni împrejur. Un minut mai târziu, o treime din oraș rămăsese în întuneric. Atentat, accident? Bineînțeles, nimeni nu va ști niciodată.

Urlând din toată fierăraia sa, ascensorul nou-nouț care o transporta pe Anna la sala de operații începu să se zguduie și se opri brusc, între două etaje, cu un scrâșnet sinistru. Ca urmare a șocului, brancardierul, un refugiat iranian de vreo șazeci de ani, fu aruncat la pământ, cu violență, și rămase zăcând inconștient ca o batistă

veche, uzată. Drama se amplifică și mai mult pentru că generatoarele de rezervă ale spitalului, care ar fi trebuit să preia automat legătura, nu porneau. Spitalul fu aruncat cu totul în beznă. La toate etajele se auzeau strigăte, plânsete și ordine, care sporeau confuzia.

Anna Pau Hoffman începu să aibă contracții. Încearca să strige după ajutor, dar vocea ei, pe jumătate sufocată din cauza panicii și a durerii, îi rămăsese în gât. Nimeni nu-i venea în ajutor. Situația continua să se înrăutățească. Fiul ei, nerăbdător, se agita ca un maldăr de lenjerie într-o mașină se spălat și își „puncta” acrobațiile cu lovături violente de picioare. Deodată, inima Annei începu să bată puternic. O gheară cumplită îi strângea pieptul. Era în pragul unui atac de cord.

Când Maximilian Pau, soțul ei, omul de știință atât de respectat în toată lumea, primise un telefon care-i anunța plecarea soției sale cu ambulanța către spital, nebun de bucurie la ideea de a asista la nașterea fiului său, părăsise, fără nicio ezitare, localitatea Râșnov, de lângă Brașov, unde trebuia să aibă loc, la ora opt, în reputatul său laborator de cercetări din domeniul enzimelor, o reuniune internațională extraordinară a cercetătorilor din domeniul bioticii. La volanul bolidului său, claxonând fără încetare, Maximilian plecase, hotărât să ajungă în capitală într-un timp-record. La ora șapte și treizeci de minute, când la radioul din mașină s-a anunțat explozia centralei electrice, cu moartea în sufler, el își dădu seama că aceea era cea care furniza curent pentru Spitalul Dorobanți și că îi mai rămăneau încă 100 de kilometri de parcurs. Înnebunit, călcă pedala de accelerație până la podea.

La spital, corpul medical a avut nevoie de un sfert de oră ca să-și vină în fire. Mai întâi, o moașă a auzit strigăte înăbușite, venite din lift. A înțeles că o femeie era blocată înăuntru și că brancardierul leșinase. A încercat să deschidă de una singură ușile grele, dar ai fi zis că erau sudate. În cele din urmă, a fost chemat un doctor. Acesta a venit însoțit de două moașe viguroase. Prin ușile închise, doctorul

i-a cerut doamnei Anna Pau Hoffman să rămână calmă și să respire adânc.

Un mecanic care știa cum funcționează ascensoarele a venit cu o trusă de scule. Dar toate eforturile lui s-au dovedit zadarnice. În fața nebuniei generale, a propus o soluție extremă, singura realistă. Trebuiau să urce la etaj, să forțeze deschiderea ușilor, apoi să coboare pe o scară, pe tavanul ascensorului și să deschidă o trapă, prin care să arunce o scară, apoi să coboare cu toții în cabină și, la lumina lanternelor, să ajute la naștere. În câteva minute, au urcat cu toții la etajul superior, au forțat ușile liftului și au coborât pe o scară pe care o aduseseră cu ei împreună cu materialul necesar. Odată ajuns pe tavanul ascensorului, doctorul și-a pus mănușile și masca, fără să se îndoiască niciun minut că nou-născutul avea să joace un rol hotărâtor în destinul planetei. Era gata și grăbit să-l aducă pe lume pe viitorul nostru erou.

Stând împreună, pe tavanul ascensorului, înainte de a coborî în cabină, cele două moașe și-au făcut timp pentru o rugăciune de mulțumire către Sfântul Anton, protectorul mamelor și al copiilor, pentru miracolul înfăptuit. Când au deschis trapa, mare le-a fost mirarea! – era prea strâmtă. Moașele se priviră îngrozite. Erau mult prea corpolente. Niciuna dintre ele nu ar fi putut trece. Medicul a încercat să treacă, dar, din cauza burții, a fost nevoit să renunțe, contrariat. Cât despre cele două moașe, era chiar mai rău. Fesele lor erau atât de voluminoase, încât era de neconceput fie și numai să încerce, trapa era de trei ori mai mică. Dar medicul și moașele nu voiau să piardă controlul asupra situației. Așa că au luat rapid o decizie. Trebuia să se folosească de brancardierul iranian, care era jos, în cușca liftului. Amețit, tocmai se ridicase cu greu în picioare. Una dintre moașe îl cunoștea, el îi făcuse – încă de la angajarea lui în spital, cu o lună în urmă – o curte asiduă. „Este de meserie instalator, ar trebui să fie îndemânatic“, a spus ea.

– Nu avem altă soluție, conchise doctorul. El o va opera pe Anna. Eu îi dau indicațiile de aici, iar el va executa totul acolo jos.

A fost coborâtă scara și i s-a dat instrumentarul. Iranianul a încercat să scape cu fuga. L-au oprit și i-au explicat, în câteva cuvinte, ce așteptau de la el, importanța și urgența acestei misiuni. Efectul imediat a fost o transpirație exagerată și o criză sinistră de tuse, din ce în ce mai puternică. Dar oroarea a fost supremă când și-au dat seama că iranianul nu vorbea decât limba lui și, în plus, toate gesturile lor pentru a-i explica ce să facă erau înțelese pe dos.

În patul ei, cu gheara pe care o avea înfiptă în piept strângând-o din ce în ce mai rău, Anna, care de câteva clipe se uita la ei cum se agitau ca niște nepricepuți în jurul trapei din tavan, simțea că înnebunește. Se pierdea. Inima ei slăbită era gata să cedeze. A fost tocmai momentul ales de Dan, eroul nostru, ca să încerce – folosindu-și toate forțele – să se strecoare prin măruntaiele mamei, dar efortul lui fu zadarnic. Prins la înghesuială, nu se mai putea mișca.

Doctorul a înțeles că se impunea o cezariană. I-au coborât instalatorului iranian ustensilele necesare, feșe curate, apă caldă într-un lighenaș, o sticlă cu apă pentru ca Anna să înghită calmantele, o pereche de mănuși, seringă cu anestezic, câteva instrumente chirurgicale, un ac, fire de sutură. Iranianul le-a pus pe toate pe targă, apoi a urcat în vârful scării, vrând din nou să iasă. Dar medicul i-a luat scara, a început să urle într-o limbă inventată de el și, fixând raza pe burta Annei, a început să-i spună, din nou, ce instrumente trebuie să ia. Cu cealaltă mână, i-a arătat ce trebuia să facă pentru a începe cezariana. Iranianul, cu ochii în lacrimi, a executat, ca un zombi, aproape tot ce i se indicase. Iar doctorul urla într-un asemenea hal, încât a rămas repede fără glas. Moașele au făcut restul. Trupul măcelărit al Annei, cearșafurile, podeaua se acoperiră de sânge. În toiul intervenției, abdomenul deschis al Annei fu cuprins de spasme puternice și se declanșă criza cardiacă. Instalatorul o făcu pe Anna să înghită calmantele, conform indicațiilor doctorului, și îi făcu o injecție. Calvarul odată încheiat, instalatorul iranian își șterse fața însângărată cu mâneca salopetei, apoi tăie cordonul ombilical. Și, din proprie inițiativă, făcu un nod-fantezie de tradiție

iraniană, simpatic în felul său. După ce termină, i se coborî din nou scara. Mândru și cu ochii în lacrimi, urcă și-i prezentă corpului medical, prin trapă, nou-născutul. Bebelușul părea foarte surprins, dar fețișoara lui era toată un zâmbet. Era foarte fericit să-i descopere, după o așteptare atât de lungă, pe toți acești oameni care-l priveau cu ochi neîncredători. I se părea liniștitor și captivant faptul că era vedeta acestei miniapocalipse și nu cerea mai mult. Dădu drumul unui țipăt uriaș, pentru a-și marca teritoriul și pentru a-i face pe ceilalți să priceapă că el avea să fie noul lor stăpân. Mesajul i-a fost primit cu o salvă de aplauze.

Și, ca prin minune, generatorul spitalului începu să funcționeze. Spitalul nu avea decât trei etaje. Tavanul cuștii ascensorului se apropie vertiginos. Chiar dacă erau întinse pe burtă, cele două moașe fură strivite destul de tare. Doctorul reuși să iasă neatins, cu nou-născutul în brațe.

Când ușile de la etajul doi au fost, în sfârșit, deschise și când liftul a putut coborî, au constatat cu tristețe că Anna, mama eroului nostru, murise. Fără să se sinchisească cineva să o coasă, cadavrul său, cu burta deschisă și sângerândă, a fost transportat la morgă și lăsat în sală, frigiderele nefiind încă funcționale.

Urcând pe trotuar pentru a merge mai repede, la doi pași de catastrofă, Maximilian Pau conducea ca un nebun, claxonând neînțecat. În cele din urmă, traversă Bucureștiul ca o săgeată și sosi la spital în timp-record. Simți cum i se prăbușește cerul în cap. Aflând de moartea Annei, răvășit de durerea pierderii, fără să accepte destinul acesta trist, nu înceta să ceară, vehement, răzbunare. Au încercat să-l calmeze, explicându-i împrejurările decesului Annei, dar el nu ținea cont de nimic. Insulta pe toată lumea. În cele din urmă, a traversat în fugă spitalul, împingându-i pe toți cei care îi stăteau în drum, și ajunsese la morgă – în aripa de nord.

Cu puțin timp înainte, la morgă, Geta, femeia de serviciu care se afla acolo de zece minute, pentru a spăla pe jos, împingând căruciorul cu cadavrul Annei, auzi pe cineva care vorbea, dar, privind în

jurul ei, nu zări decât morți. Ea văzuse de toate în această morgă – cadavre care clănțneau din dinți, altele care se așezau pe o parte ca să emane gaze, încercând să imite imnul național. Dar un cadavru – având, în plus, abdomenul deschis – care să vorbească! Niciodată, absolut niciodată. Era o voce slabă, asemănătoare celei a fantomelor din pădure, făcând ecou, în unele nopți, la infinit, pe stâncile munților înalți din satul său natal. Vocea suna în frigul – care-ți strângea inima – al morgii. Apropiindu-se de cadavrul Annei, femeia constată că vocea venea într-adevăr dinspre ea. Vorbele erau de neînțeles, într-o limbă necunoscută. Geta a început să țipe și să invoce protecția contra unui soi anume de draci, care, de obicei, intrau în cadavre și le posedau. Însă diavolul ăsta depășea orice limite. Era convinsă că dorea s-o facă să-și piardă mințile, ca apoi s-o poată supune spurcatelor sale dorințe sexuale. Știa ea ce spune, pentru că, în tinerețea sa, în satul ei natal, cocoțat în munți, el o vizitase deja în mai multe nopți, posedând-o și supunând-o, fără încetare, unor experiențe oribile, ca ea să-i devină sclavă. Fără să pregete, a luat un bidon cu benzină și s-a apropiat de cadavrul Annei. Chiar în clipa când aprindea chibritul, a intrat Maximilian Pau. Într-o clipă, el înțelese ce urma să se întâmple, o recunoscă pe Anne și-și repezi mâna în obrazul Getei. Chibritul căzu, ridicând o pădure de flăcări și proiectând-o pe Geta pe masa pentru disecții. Maximilian reuși să scoată din zona flăcărilor căruciorul pe care era întinsă Anna și când, în fine, se aplecă s-o vadă, constată uluit un fapt fără precedent: cadavrul soției lui vorbea, ea supraviețuise infernului. Maximilian știuse dintotdeauna că se căsătorise cu un fenomen unic. Când au sosit doctorii, au constatat faptele. Maximilian era medic el însuși. Ceea ce făcea sarcina mai ușoară. După multe operații, transfuzii, grefe și alte tratamente de vârf, știința lui Maximilian și a echipei medicale a făcut miracole. Anna a supraviețuit.

- 2 -

Întoarcerea acasă

În timpul convalescenței Annei, la spital, Maximilian încercase de mai multe ori să i-l prezinte pe Dan, fiul lor, pentru ca ea să-l poată vedea pe minunatul bebeluș de cinci kilograme și jumătate, dar, în fața refuzului ei, nu a mai insistat. Își păstra speranța că, odată vindecată, ea îl va accepta.

Maximilian a dezertat din laboratorul său chiar într-un moment-cheie, pentru că se intra în linie dreaptă cu lucrările de punere în funcțiune a celui mai recent robot al său, obținut printr-o clonare ținută secretă asupra unei maimuțe adevărate, care avea exact aceleași elemente constitutive și posibilități, mai puțin faptul că robotul putea să facă de zece ori înconjurul planetei, fără să se oprească, sărind, dacă era nevoie, din pom în pom.

Maximilian își petrecea zilele la spital, împărțindu-se între fiul său, atât de nostim și precoce, pe care îl numea Dan „Magnificul“, și Anna, „Zeița“ sa. O îngrijea el însuși, zi și noapte. Maximilian dormea într-un pat, lângă Anna, împărțâșind cu ea toate durerile, disperările și grețurile. Îi ghicea dorințele și nevoile. El devenise „ea“. O lună mai târziu, starea Annei se îmbunătățise substanțial și a fost dusă acasă, în deplină siguranță. Era o vilă frumoasă, înconjurată de un parc vast, luxuriant, în jurul unui lac mic – locul perfect pentru o convalescență plăcută. A fost angajată o guvernantă care să se ocupe de copil, însărcinată mai ales cu alăptarea. Dan refuza

categoric sfârscul înlocuitoarei, găsindu-l flasc și cu totul demoralizant. I s-au oferit tetine, dar, dacă le-a acceptat sau nu, asta este cu totul altă poveste!

Pentru ca ea să se întâlnească, în sfârșit, cu minunea pe care o adusese pe lume, Maximilian o însoțea pe Anna de două ori pe zi ca să-l vadă pe copil, în timpul siestelor. De fiecare dată, aceeași ceremonie. Ea se oprea timp îndelungat în fața ușii camerei, apoi, cu bărbia în piept, rămânea cu capul plecat, gata să izbucnească în lacrimi. Brusc, se întorcea și fugea de-a lungul culoarului până în camera ei, unde stătea o vreme sub duș, fără să facă vreo mișcare. Mai multe încercări, urmate de numeroase întoarceri în fața ușii blestemate, nu au dus la nimic. Nici implorările lui Maximilian, nici cele ale prietenilor lui, veniți să dea o mână de ajutor, pentru a o încuraja în efortul de a deschide ușa.

Timp de un an, ea s-a închis într-o muțenie sfâșietoare, până în ziua primei aniversări a lui Dan. Copilul făcea primii pași pe culoar. Ușa camerei Annei era deschisă; el a intrat și, văzându-și mama, i-a cuprins genunchii. Ca paralizată, ea a avut totuși curajul de a se întoarce, cu ochii închiși, de a se așeza pe vine și de a se apleca până la nivelul feței lui. A făcut un efort suprem ca să deschidă ochii și să înfrunte privirea copilului ei. Nu-i venea să creadă. Îi semăna ca două picături de apă. Îl strânse în brațe, plânseră mult. Anna și-a luat un concediu lung de la agenția de arhitectură unde lucra, pentru a avea grijă numai și numai de fiul său. Maximilian s-a întors la cercetările lui, în laboratorul care era departe de București, și nu venea acasă decât la sfârșit de săptămână.

La doi ani, Dan dovedea un har al imitației ieșit din comun. Personajele sale preferate erau Titi, bunica din partea mamei, și Tata, bunicul din partea tatei.

Titi era o sexagenară planturoasă, cu sâni proeminenți, cu decolteuri amețitoare, cu părul bogat și ondulat, formând în jurul capului ei un fel de aură. Locuia într-un pavilion din fundul grădinii. Fostă avocată, își descoperise târziu de tot talente de vrăjitoare

și, împreună cu prietenele de vârsta ei, organiza serate tematice, în spatele pavilionului. Dan le studia de la fereastra lui, de la etajul întâi. Le vedea cum devin transparente sau își schimbă culorile, cum se cațără în copaci. Uneori urcau goale, călare pe câte un băț, pe acoperișurile ascuțite ale pavilionului. Părând că vâslesc, ele sfârșeau prin a ridica acoperișul și a zbura cu el, desenând pe cer tot felul de bucle. Dan mima toate astea cu mare plăcere, făcându-i să moară de râs pe cei de față, care nu înțelegeau mare lucru din povestea lui mimată, însoțită adesea de onomatopoe și efecte sonore foarte elaborate. Arborând un zâmbet larg, Titi era singura care se recunoștea în ea.

Tata era un octogenar înalt și slab, cu brațele atârând, un fost inginer specializat în automatică, un inventator în timpurile de demult; trăia în vechiul său garaj, devenit în parte atelier, în parte locuință. Uneori, făcea experiențe cu invențiile lui, invenții pe care Dan, ascuns după tufe, le studia cu ochii larg deschiși. Toți pereții locuinței sale erau acoperiți cu fotografiile Leliei, soția celui mai bun prieten al său, femeia de care – fără ca ea să știe – fusese îndrăgostit nebunește toată viața lui. Cea mai recentă inovație a sa – lui Dan îi plăcea cel mai mult s-o imite – era o rachetă de aceeași înălțime cu Tata, la care acesta lucrase șase luni, zi și noapte. O instalase pe o rampă de lansare, în centrul poienii care-i înconjura locuința. O fotografie a femeii iubite acoperea cu totul fuzelajul. Racheta se ridicase într-un nor de fum, urmată de o coadă de foc. Ajunsă la mare înălțime, explodase lansând în aer un buchet enorm de trandafiri albi, buchet care se desfăcuse ușor, umplând tot orizontul, în timp ce bunicul gesticula spre cer cu mâinile lui lungi. Bunicul și-a strigat iubirea: „Te iubesc! Așteaptă-mă! Vin repede!” Apoi s-a prăbușit. După toate emoțiile astea, dormise cu pumnii strânși o zi întreagă, visând, cu siguranță, la prima lor întâlnire de dragoste, care nu avusese loc niciodată. Inspirându-se din această scenă, Dan făcea succesul serii, mai ales când imita aprinderea rachetei, urmată

de imnul britanic, interpretat de bunic cu vocea lui nazală, pentru că femeia vieții lui era din Manchester.

Și anii s-au scurs, fără probleme deosebite. Anna își reluase activitatea de arhitect, iar Maximilian, mereu în laboratorul lui sau plecat în străinătate pentru congrese internaționale, dobândise, la 35 de ani, o reputație mondială pentru cercetările sale asupra enzimelor și clonării roboților humanoizi. Dan îl vedea din ce în ce mai rar. Întâlnirile cu tatăl său erau momente de o emoție cu totul deosebită.

Cea mai frumoasă amintire din această perioadă a fost cea dintr-o sâmbătă de 1 Mai. Parcul era înflorit, natura surâdea ca un univers visat de un magician cu mii de secrete. Maximilian îi invitase la prânz pe toți prietenii lor, cu copiii, pe malul lacului, pentru un dejun-surpriză. Divo, lebăda superbă, cadou de la un prieten savant din Geneva, înota, foarte intrigată să vadă atâția vizitatori; făcea grațioasă înconjurul meselor, primind daruri bogate. La sfârșitul dejunului, s-a anunțat o surpriză grozavă. A fost adusă o cutie mare din lemn, care a fost pusă pe o masă. Maximilian a venit deghizat în clown, cu fața vopsită în alb, bătând într-o tobă mică. S-a adresat unei sălcii bătrâne, care-și clătina crengile în vânt precum tentaculele unei caracatițe uriașe: „Îi cer lui Divo 2 a noastră să iasă din închisoarea ei“. Au ridicat capacul cutiei. Maximilian a pus muzică, a tastat ceva pe calculator și s-a îndepărtat. S-a auzit ceva mișcându-se înăuntru. Apoi a apărut un cap de lebădă. Mai întâi temătoare, ea cercetă din ochi fiecare detaliu dimprejur. Odată liniștită, și-a ridicat gâtul lung. I-a apărut trupul. A bătut puternic din tot corpul, a schițat mișcări de dansatoare orientală, scoțând strigăte metalice. Apoi și-a întins gâtul spre Dan, punându-și ciocul în palma lui. Divo părea că înnebunise. Ieșită din apă, dădea din aripi, lovind pământul cu labele. Apoi a zburat și a aterizat lângă lebăda mecanică. A urmat un balet de toată frumusețea, mai puțin tehnic decât cel al stelelor de la Bolșoi, din *Lacul lebedelor*, dar cu